

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Rindskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1. August 1879.

28. Aargang.

Var Joseph Smith en sand Profet?

„Dg det skal ste, at den som ikke vil høre paa mine Ord, som han (Profeten) skal tale i mit Navn, af ham skal jeg udtræve det. Dg den Profet som handler hovmodigt i at tale et Ord i mit Navn, som jeg haver ikke befalet ham at tale, eller den som taler i andre Guders Navn, den samme Profet skal dø. Dg om Du siger i dit Hjerte: hvorledes kunne vi kjende det Ord som Herren ikke haver talet? Naar Profeten taler i Herrens Navn og det Ord ster ikke og det kommer ikke, det samme er det Ord som Herren ikke taledede; den Profet haver talet det af Hovmodighed, Du skal ikke grue for ham“. (5 Mfb. 18. 19, 22.)

Det er ikke vor Hensigt i denne Afhandling paa nogen udsørlig Maade, at ville behandle Spørgsmaalet: „Var Joseph Smith en sand Profet,“ fra alle Sider eller i alle dets Grene; kun i Korthed hentyde til hans profetiske Evner; og dersom vi, ifølge den Nøgle, som Moses i de faa ovenstaaende Vers har givet os — kunne bevise Opfyldelsen af denne Herrens Tjeners Forudsigelse og Profetier paa en klar og utvetydig Maade, haabe vi derved at kunne borktrydde en Del af de blandt Menneskene endnu eksisterende Fordomme og Traditioner ligeoverfor ny Aabenbaring, og bringe de Oprigtige og Rettænkende til, nærmere

og alvorligere at undersøge Bestaffenheden af det Budskab, som de Sidste-Dages Bellige forkynde.

Uden derfor at gjøre flere Indledningsbemærkninger, ville vi strax skride til at anføre nogle faa af Joseph Smiths profetiske Udsagn, samt i Korthed berøre nogle af de, i Forbindelse med deres Opfyldelse, staaende Omstændigheder.

Den 22de September 1823, omtrent 3½ Aar efter at Joseph Smith havde sit første Syn i Skoven, og Dagen efter sin natlige Samtale med Engelen Moroni, gif han, ifølge den ham givne Befaling, til Højen Cumorah, hvor Optegnelserne, fra hvilke Mormons Bog senere

oversattes, laa opbevarede. Her, siger han, mødte han atter det himmelste Sendebud, som gav ham yderligere Formaninger, og sagde bl. A. til ham: „Dit Navn skal blive bekendt blandt alle Nationer, thi den Gjerning, som Herren ved Dig vil udrette, skal bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at snyse af Brede; af hine skal det holdes i Ere og af disse bespottes.“ Det vil erindres, at Joseph paa den Tid var en fattig og ukjendt Yngling, neppe 18 Aar gammel, og havde, efter menneskelig Vis at dømmes, ikke den fjerneste Udsigt til, nogenfinde at kunne komme til at indtage nogen fremragende Stilling i Samfundet, hvorved hans Navn saaledes kunde blive bekendt vidt og bredt. At dette alligevel blev Tilfældet, vil vel næppe Nogen vove at bestride.

Kort efter at Joseph Smith var kommen i Besiddelse af Pladerne begyndte han at oversætte dem. Han var ikke kommen meget langt før han ved sin egen Oversættelse opdagede, at „tre Vidner“ foruden ham, skulde vidne om dens Sandhed. En Tid efter, eller i Juni 1829, gav Herren en Aabenbaring gennem Joseph til Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris, og lovede dem at de, saafremt de vilde øve Tro, skulde faa Pladerne at se og ogsaa Urim og Thummim. Denne Profeti blev siden efter opfyldt, og disse tre Personer udsendte deres skriftlige Vidnesbyrd, i Forbindelse med Mormons Bog, til alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk, hvori de erklære, at en Guds Engel nedsteg fra Himmelen og tog Pladerne og holdt dem for deres Øjne, og at Herrens Røst paa samme Tid vidnede til dem fra Himmelen om Sandheden, som indeholdtes i Josephs Oversættelse af disse Optegnelser. En Bedrager kunde ganske vist forudsige, at „tre Vidner“ skulde op-

rejses, men han kunde aldrig nedkalde en Engel fra Himmelen i disse „tre Vidners“ Rørværelse for at opfylde Forudsigelsen.

Da de Hellige i 1831 vare isærd med at nedfætte sig i Jackson County, Missouri, som dengang var en af de skjønne og frugtbare Egne i de Forenede Stater, og paa en Tid, da en fredelig og ypperlig Fremtid syntes at smile dem imøde, blev det dem betydet i en Aabenbaring, given til Joseph Smith i August Maaned s. A., at dersom de forsøgte at iagttage visse Forfrister, skulde de „blive fordrevne fra Sted til Sted og fra Synagoge til Synagoge“ og kun faa (af dem som dengang stode i Kirken) skulde bestaa og anamme en Arv.“ (Pagtens Bog 20 Stk.) Hvor usandsynligt det end var, at en Profeti som denne skulde gaa i Opfyldelse i et Land som de Forenede Stater i Nordamerika, hvor ethvert religiøst Samfund er stærkt beskyttet af den borgerlige Lovs Arm, og hvor Grundloven giver Enhver Ret til at dyrke Gud ifølge deres egen Samvittigheds Bydende, saa er det imidlertid et bekendt Factum, at de Hellige i hint Land flere Gange have været forfulgte, fordrevne og mange af dem myrdede; og Profetien, der paa den Tid var en uløselig Gaade, endog for mange af de Hellige, er altsaa paa det Bogstaveligste bleven opfyldt.

I en Aabenbaring, given i Septbr. 1831, hedder det: „Zion skal blomstre og Herrens Herlighed skal være over den, og den skal være et Banner for Folkene, og der skal komme til den fra hver Nation under Himmelen“. (Pagtens Bog, 21de Stk.) Paa den Tid var Læren om Indsamlingen forsaavidt ukjendt; endnu havde Evangeliet ikke strakt sig ud over de Forenede Staters Grændser, og kun i nogle faa af Staterne var det blevet

prædiket i nogen betydelig Udstrækning. Desuagtet er denne Profeti bleven opfyldt saa aabenbart, at alle nærmere Forklaringer herom ere overflødige.

De Helliges Nedsættelse i Bjergene hentydes allerede til i en Aabenbaring, givet til Joseph Smith i Marts 1831, hvor det hedder: „Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjergene, og vorde forsamlet paa det Sted, som jeg har beskikket.“ (Pagtens Bog 65 Stk.).

Mere udførlig udtaler Joseph sig om denne Begivenhed under en Samtale med nogle af sine Brødre i Montrose, Iowa, den 6te August 1842. Han profeterede ved denne Lejlighed at „de Hellige vilde vedblive at lide megen Trængsel, og at de omsider vilde blive drevne til Klippebjergene; at mange vilde frafalde og andre blive dræbte af deres Fjender, eller miste deres Liv som Følge af Anstrængelse eller Sygdom, og nogle af dem vilde leve til at gaa og hjælpe til at anlægge Settlementer og bygge Steder og se de Hellige blive et mægtigt Folk mellem Klippebjergene“.

Atter den 25de Febr. 1844 — for en offentlig Forsamling af Hellige — profeterede Joseph angaaende denne Gjenstand og sagde, at inden 5 Aar skulde de Hellige være udenfor deres Fjenders Magt, og opfordrede derpaa Brødrene til at nedskrive denne Forudsigelse, saa at, naar den blev opfyldt, de da ikke kunde sige, at de havde glemt den. De Helliges Udbrivelse fra Nauvoo og deres endelige Nedsættelse i Store Saltjødal i 1847 er en historisk Begivenhed, der ikke behøver nogen Bekræftelse, og at de ovennævnte Profetier med det samme bleve opfyldte, er øjensynlig for Alle.

En Aabenbaring givet i September 1832 til Joseph Smith, i Overværelse af sex Ældster, indeholder Følgende: Gaar

ud i al Verden, og hvor J ikke kunne komme, skulle J sende, at Vidnesbyrdet kan komme fra Eder ud i al Verden til hver Skabning. Og som jeg sagde til mine Apostle, saaledes siger jeg til Eder; thi J ere mine Apostle, ja Guds Ypperstepræster; J ere de som min Fader har givet mig — J ere mine Veimer, derfor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjel, som tror paa Eders Ord, og bliver døbt i Bånd til Syndernes Forladelse, skal amamme den Hellig And — og disse Tegn skulle følge dem som tro: J mit Navn skulle de gjøre mange underfulde Gjerninger; i mit Navn skulle de helbrede de Syge; i mit Navn skulle de aabne de Blindes Øjne, og bringe de Døve til at høre og den Stummes Tunge til at tale. Og om Noget giver dem Forgift skal det ikke stade dem, og en Slanges Gift skal ikke have Magt til at stade dem. (Pagtens Bog 4de Stk.) At disse mirakuløse Tegn have fulgt de Troende overensstemmende med ovennævnte Løfte, kunne de Titusinder som have efterfulgt de givne Forskrifter, høre Vidnesbyrd om.

Den 25de December 1832 modtog Joseph Smith hin mærkværdige Aabenbaring, hvori Borgerkrigen i de Forenede Stater, som omtrent 30 Aar senere tog sin Begyndelse, tydelig forudsagdes. Se videre angaaende denne Gjenstand Skandinaviens Stjerne 27 Aarg. No. 16.

Da Joseph i 1834 med et lille Selskab, bestaaende af omtrent 200 af sine Brødre, var paa Rejse fra Kirtland, Ohio, til Clay County, Missouri, var der nogle af Brødrene, som lagde en kvurrende og opsætsig And for Dagen. Joseph bebrejdede dem gjentagne Gange for deres upassende Opførsel, uden at det havde den forønskede Virkning. Den 3die Juni profeterede han, at der som Følge af deres Gjenstridighed og Opsætsighed, skulde

komne Pest i Lejren, og de skulde dø som Sner af Leversyge, men dersom de omvendte sig og ydmygede sig for Herren, skulde Pesten for en stor Del indgaaes; dog „Saa fandt som Herren lever“, sagde han, „Lejren maa lide for sin Opfættighed!“ Den 24de s. M. udbrød Kolera i deres Lejr, som rasede med saadan Hestighed, at der af et Antal af 68 Personer, som bleve angrebne af denne skrækelige Sygdom, døde ikke mindre end 14. Først efterat de havde ydmyget dem for Herren og gjort Pagt med ham om at holde hans Bud og adlyde hans Befalinger, opførte Plagen.

Den 8de Juli 1838 blev en Abenbaring givet til Joseph i Far West, Missouri, angaaende de tolv Apostle, i hvilken Herren befalede dem, at de det næste Foraar skulde gaa over de store Bænder for at udbrede Evangeliet og forkynde hans Navn; tillige blev det paalagt dem, at de den 26de April næste Aar skulde tage Afsted med de Hellige paa det Sted, hvor hans Hus skulde bygges i Far West, men længe før den Dag oprandt, var Kirken uddreven af Missouri, og det vilde have kostet en Apostel Livet, om han viste sig i Far West. Følelsen og de Frafaldne jublede ved Tanken om, at her var i det Mindste en af Joseph Smiths Abenbaringer, som ikke kunde gaa i Opfyldelse, om end de andre kunde; thi her var baade Dag og Datum opgivet. Ifkkesmindre begav Præsident Brigham Young sig, i Forening med Eldesterne Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith og Alphens Cutler, paa Vejen fra Quincy, Illinois, til Far West, hvortil de tilligemed John E. Page, som de havde truffet sammen med undervejs, ankom tidlig om Morgenens paa den i Abenbaringen nævnte Dag, og afholdt her en Konference, udelukkede 39 fra Kirken, tog Afsted med

18 tilbagevendende Hellige og opfyldte i alle Henseender Abenbaringen paa det Nøjagtigste.

Da Joseph Smith og en Del andre Brødre under Belejringen af Far West i November Maaned 1838 vare blevne forraabte i deres Fjenders Hænder af Oberst Hinkle, og deres Liv svævede i den største Fare — ja det syntes næsten en Umulighed for dem, nogensinde at kunne undslippe fra deres barbariske, mordiske Forfølgere, som havde fast besluttet at dræbe dem, — tiltalte Joseph sine Medfanger i en sagte men oprømt og livlig Tone og sagde: „Været ved godt Mod, Brødre, Herrens Ord kom til mig inat, at vort Liv skulde skjænktes os, og at hvadsomhelst vi end maatte lide under vort Fængenskab, skulde ingen af os miste Livet.“ „Om denne Profeti,“ skriver Parley P. Pratt, en af hans Medfanger, „hører jeg Vidnesbyrd i Herrens Navn, at naaget den udtaltes i Løndom, blev den dog opfyldt for hele Verden, og den mirakuløse Maade, hvorpaa Enhver af os bleve fri, er altfor bekjendt til at behøve mit Vidnesbyrd.“

Strax derefter ankom han tilligemed sine Medfanger til Jackson County, Missouri. Den næste Dag, som var en Søndag, bleve de besøgte af flere af de omkringboende Borgere. En af deres Damer kom hen til dem og spurgte trostydigt Soldaterne, hvilken af Fangerne der var den Gud, „Mormonerne“ tilbade. En af Bagten pegede paa Joseph med et betydningssfuldt Smil og sagde: „Det er ham der.“ Damen henvendte sig derpaa til Joseph og spurgte, om han udgav sig for at være Gud og Frelseren. Joseph svarede, at han ikke udgav sig for Andet end et Menneske og en Saliggjorelsens Forkynder, udsendt af Jesus Kristus for at prædike Evangeliet. Efterat have udtrokket sin Overraskelse herover, begyndte

Damen at udsørge om den særlige Be-
 staaethed af det Evangelium, som han
 og hans Kirke lærte. De Besøgende og
 Soldaterne begyndte nu at samle sig
 omkring os, og Joseph holdt en Tale
 til dem, hvori han fremfattede Læren om
 Tro paa Jesus Kristus, Omvendelse og
 Daab til Syndsforladelse og den Hellig
 Aands Gave ved Haandspaalæggelse og
 Bøn i Jesu Navn. Alle syntes forba-
 sede, og Damen gik grædende bort, pri-
 sede Gud for Sandheden og bad højt,
 at Herren vilde velsigne og befri Fan-
 gerne.

Saaledes opfyldtes en Profeti, som
 Joseph nogle Maaneder forud havde ud-
 talt offentlig, nemlig, at en Tale skulde
 blive holdt i Jackson County af en af
 Kirkens Eldeste før Udgangen af Aaret
 1838. De, som dengang hørte denne
 Profeti, kunde ikke forstaa hvorledes den
 vilde blive opfyldt, da Forbittrelsen mod
 de Hellige i hint Land var saa stor, at
 om en Eldeste havde prøvet paa at præ-
 dikke der, vilde han uden Tvivl være
 bleven tagen og dræbt.

Alexander Mc Rae, en anden af
 Josephs Medfanger paa samme Tid, be-
 retter os om et andet Tilfælde af Jo-
 sephs profetiske Udsagn, som følger: „Vi
 tillode os aldrig at foretage noget vig-
 tigt Skridt uden først at bede Br. Joseph
 at adspørge Herren desangaaende. Saa
 stor var vor Tillid til ham som vor Pro-
 fet, at naar han sagde: „Saa siger Her-
 ren“ vare vi visse paa, at det vilde ske
 som han sagde, og jo mere vi forsøgte
 det, jo større Tillid fik vi til ham, thi
 hans Ord fløge aldrig fejl i et eneste
 Tilfælde.

Kort forinden vi skulde føres til Da-
 vids County i Forhør, fik vi Underretning
 om, at General Atchison eller Doniphan
 skulde ledsage os med en militær Eskorte
 for at beskytte os mod Befolkningens

Forbittrelse. Sagen blev drøftet af Brød-
 rene med Undtagelse af Joseph, og de
 ansaa det, som naturligt var, for det
 Bedste, og endskøndt jeg selv ikke havde
 noget at sige, stemte jeg dog overens med
 dem i mit Hjerte. Br. Hyrum spurgte
 Joseph hvad han tænkte i denne Sag.
 Denne sad en Stund med højet Hoved
 henseende i dybe Tanker; derpaa rejste
 han sig og sagde: „Br. Hyrum, det
 gaar ikke; vi maa stole paa Herren. Hvis
 vi tage Bagten med os, vil det være
 vor Død.“

Dette kom meget uventet for os,
 men Br. Hyrum bemærkede: „Hvis Du
 siger dette i Herrens Navn ville vi stole
 paa det.“ Hvertill Broder Joseph svarede:
 „I Herrens Navn siger jeg, at
 hvis vi tage en Eskorte med os, ville vi
 blive myrdede, men hvis vi stole paa
 Herren, skulde vi blive frelste og intet
 Ondt skal viderfares os, og vi skulde
 blive behandlede langt bedre end Til-
 fældet har været siden vi kom i Arrest.“

Dette Svar var afgjørende, og Alle
 syntes tilfredse; det blev sølgelig bestemt,
 at vi ingen særlig Vagt skulde have, men
 blot tillade dem at tage saamange Be-
 vogtere, som de ansaa for fornødent
 til at sikke sig vore Personer. Da vi
 kom til det Sted hvor Retten havde sit
 Sæde, begyndte jeg at tro, at Joseph
 havde taget Fejl for en Gangs Skyld,
 thi Folk styrkede løs paa os en masse,
 raabende: „Dræb dem, dræb dem, Gud
 fordsønne dem, dræb dem!“ Jeg kunde
 ikke se nogen anden Udvej til Frelse end
 at slaa os igjennem, men vi havde ingen
 Vaaben. Netop da, hørvede Br. Joseph,
 mod hvem Alles Brede syntes rettet, sig
 op og sagde: „Vi ere i Gders Haand;
 hvis vi ere skyldige, skulde vi ikke søge
 at unddrage os Lovens Straf!“ Da
 Mængden hørte disse Ord, steg William
 Penston og Kenney eller Mc Kinney, to

af vore bitreste Fjender i den Del af Landet, op paa nogle Banke og begyndte at tale til Folket: „Ja, mine Herrer, disse Mænd ere i vore Hænder; lad os derfor ikke øve Vold, men lad Loven have sin Gang. Loven vil dømmen dem, og de skulde straffes efter den. Vi ville ikke gjøre os skyldige i den Skændsel at tage Loven i vor egen Haand,“ osv. Efter nogle Djeblikes Forløb vare de ganske rolige, og syntes nu at være lige saa venligsinde, som de kort før havde været rasende. Vin blev hentet og vi maatte Alle drikke paa Venstabs med dem. Dette skete i Retsalen (en lille Tømmerhytte, omtrent 12 Fod i Firkant) i Mellemtiden mellem Forhandlingerne, og fra den Tid indtil vi kom bort, kunde man ikke faa nogen Vagt over os, som man turde stole paa, thi vi vandt fuldkommen vore Bevogteres Venstabs, saa at de ofte bleve afløste. Vi sad tilbords med Dommeren, Advokaterne o. Fl., og det Bedste, Landet kunde opbyde, blev fremjat for os, og tilsidst Senge med ordentlige Sengeklæder i, — et Gode, som vi ikke havde nydt i al den Tid, vi havde været i Fængsel . . .”

Under en Samtale som Joseph den 18de Mai 1843 havde med Dommer Stephen A. Douglas i Cartago, Illinois, sagde han: „Jeg profeterer i Herrens, Israels Guds Navn, at medmindre de Forenede Stater gjenopretter den Skade, der er tilføjet de Hellige i Staten Missouri og straffer de Forbrydelser, der ere udøvede af dens Embedsmand, vil Regjeringen om faa Aar aldeles gaa tilgrunde og ødelægges, og der vil ikke blive saameget som et Pottestaar tilbage som Følge af dens Skyldighed i at tillade Mænd, Kvinder og Børn at blive myrdede, og Tusinder af dens Borgere at blive plyndrede og fordrevne, uden at gjøre det Mindste for at straffe Forbry-

derne, hvorved denne store Republik's gode Navn og Rygte er bleven paaført en skjændig og undslettelig Plet, hvis blotte Tanke vilde have bragt de højsindede og patriotiske Ophavsmand til de Forenede Staters Konstitution, til at stjule deres Ansigt af Skam. Dommer, De vil trakte efter Præsidentværdigheden i de Forenede Stater, men hvis De nogensinde vender Deres Haand imod mig eller de Sidste Dages Hellige, vil De føle Byrden af den Almægtiges Haand paa Dem, og De vil leve til at se og kjende, at jeg har bevidnet Sandheden for Dem, thi denne Dags Samtale vil klæbe ved Dem gjennem Livet.“

En Del af denne Profeti angaaende de Forenede Stater og Missouri er allerede bleven opfyldt, medens Josephs Ord til Dommer Douglas selv, paa det Bogstaveligste ere gaaede i Opfyldelse. Douglas traktede nemlig efter Præsidentværdigheden, og brugte endog saa sin Indflydelse imod de Sidste-Dages Hellige, hvorved han troede at kunne erhverve sig Popularitet, men blev heri sørgelig stuffet: fra samme Stund af vendte Lykken sig imod ham; han blev tilsidst svigtet af sine egne Venner, og døde aldeles skuffet og tilintetgjort i sine Forhaabninger.

Joseph havde i det sidste Aar af sit Liv ofte hentydet til sit nærforestaende Endeligt, og sørend han begav sig paa Rejse til Cartago, yttrede han ved forskellige Lejligheder til sine Brødre, at han ventede ikke at komme tilbage fra denne By i levende Live. At han, ved Profetiens Aand tydeligt forudsaa sin Skjæbne, fremgaar isvrigt af følgende Bemærkninger, som han gjorde i Nærværelse af sine Venner, da de kun befandt sig et Par Mile fra Cartago: „Jeg gaar som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesnitten for Gud

og alle Menneſker. Derſom de tage mit Liv, ſkal jeg dø ſom en uſkyldig Mand, og mit Blod ſkal raabe fra Jorden om Hævn, og det ſkal end ſiges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod!"

Vi kunne endnu vedblive at anføre det ene Exempel efter det andet paa denne mærkværdige Mands Profetier, og tydeligt paaviſe deres Opfyldelse, men vi anſe det, vi allerede have anført, for mere end tilſtrækkeligt til at overbevise ethvert ærligt og upartiſt Menneſke om, at han var en ſand Herrens Profet, og hermed er Hensigten med denne Afhandling opnaaet. Aldrig ere Profetier blevne opfyldte paa en mere nøjagtig og haandgribelig Maade end mange af de Spaadomme, vi have omtalt i det Ovenanførte, og det forekommer os, ſom om Enhver maatte komme til den Slutning, at ingen menneſkelig Skarpsindighed kunde nogenſinde have forudsagt Begivenheder af en ſaadan Art, og det uavuligt paa en Tid, da alle naturlige, tilhueladende Ting og Omſtændigheder ſyntes at antyde netop det Modſatte. Hvormange flere Be-

viſer kunne Menneſkene forlange, før de ville underſøge Sagen og lade dem overbevise om Sandheden af Evangeliets Fylde, ſaaledes ſom det blev gjengivet ved Joſeph Smith? Hvormeget mere end dette kan der forlanges af en Mand, der gjør Fordring paa at være en Guds Tjener, for at ſtaadfæſte Sandheden af ſin Paafand? Giver Historien os Betretning om, at Profeter forud fremførte klarere og ſtærkere Beviſer til Staadfæſtelse af deres guddommelige Sendelse? Vi ſvare Nej, — og med Undtagelse af Kristus ſelv, kjende vi Jagen, ſom ved ſaamange og mærkværdige Profetiers Opfyldelse have beviſeliggjort, at de vare kaldede af Gud, og dog ere hele Nationer og Folkeſlag, fordi de forkaſtede deres Vidnesbyrd, blevne fordømte eller haardt ſtraffede. Hvorledes vil det da gaa denne Slagt, ſom nu lever, derſom de forkaſte en Profets Vidnesbyrd ſom Joſeph Smiths, efter de mange og uomſtopelige Beviſer, han har efterladt ſig, til Bekræftelse og Staadfæſtelse af ſin Kaldelse af Herren?

Sund Fornuft. En Mand der er i Beſiddelse af ſund Fornuft, ved hvorledes han ſkal behærſke ſin Tunge og lade ſine Handlinger tale i Stedet for Ord. De meſt overflødtige Talere ere i Muindelighed de ſom have den mindſte Forſtand, medens Ord, blandede med Viſdom, falde fra Læberne af de, der ere tavſe, indtil Lejligheden fordrer dem at tale. Sund Fornuft ſtiller ſig ikke til Skue, har ingen Søndagsklædning, pranger ikke med Paafugleſjer og viſer ſig ikke i nogen falſk Sikkeſe. Den behøver ingen Hjælp for at tiltrække ſig Opmærkſomhed og ingen udvortes Støtte til at læne ſig paa. Den dauner ſin egen Grundvold, oprejſer ſin egen Bygning og bygger efter ſin egen Model. Den er væſentlig uden Skygge, og den fejrer uden Nederlag.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. August.

Trafaldet fra Kristi Kirke.

Naar vi sammenligne Nutidens Kristendoms forskjellige Sekter med Kristi Kirke siden den oprettedes af Kristus og hans Apostle, viser det sig, at der er stet en omfattende og markværdig Afvigelse fra den Tro, som engang var givet til de Hellige. At Kristus skulde have oprettet to eller flere religiøse Systemer, og derigjennem stiftet Strid og Uenighed mellem Mennekeslægten, er uforeneligt, baade med Skriften og den sunde Fornuft. Gud er ej Dphavet til Strid og Tvist. Der findes kun een Vej som fører til Livet. Det Factum, at der findes saamange, mod hverandre stridende Religioner i Verden, er et uomstødeligt Bevis for, at de ere menneskelige Systemer, og det er tydeligt og bevisligt, at disse forskjellige Systemer ere meget svage Efterligninger af den sande Kristi Kirke.

Afvigelsen fra den første Kristendoms Lærdomme, Ordinanccer og Aand, begyndte tidligt. Uenighed i Lærdomme gjorde sig gjældende blandt de første Hellige, og de begyndte at inddele sig i Klasser, hvoraf nogle sagde: „Jeg er Paulus, eller: jeg er Apollos, eller: jeg er Kephæ, eller: jeg er Kristi.“ (1 Kor. 1. 12) Kirkens inspirerede Leder forudsagde det store Trafald, som skulde komme; Paulus forkyndte, at Kristi Tilkommelse skulde ikke ste, førend det store Trafald havde fundet Sted. Han beskrev den falske Kristendoms Tilstand, da „de ikke skulde fordrage den sunde Lærdom, men vælge sig Lærere i Hobetal, efter hvad der kibrer i deres Øren, og de skulde vende Ørene fra Sandheden men henvende dem til Fabler,“ (2 Tim. 4. 3, 4); da „Djavelens Lærdom skulde blive lært i Stedet for det rene Evangelium; da de skulde have „Gudsfrygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft.“ Petrus siger: „Ligesom der og iblandt Eder skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Sekter, og nægte den Herre som dem kjøbte; hvilke skulle føre over sig en hastig Fordærvelse. Og Mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vej skal bespottes. Og i Gjerrighed skulle de med kunstige Ord søge Binding af Eder“ (2 Petr. 2. 1, 3). Denne „Uretfærdighedens Hemmelighed“ havde allerede i Apostlenes Dage begyndt at virke, og tiltog hastigt efter deres Bortgang.

Verdens forenede Magter, Kjødet og Djævelen, gjorde en saadan Indvirken paa Kristi Kirke, at da den elskelige Apostel Johannes modtog sin Aabenbaring paa Den Patmos, hvorhen han var forvist, vare kun iyy Grene af Kirken værdige til at blive omtalte af det himmelske Væsen, og nogle af disse vare saa forfaldne, at en frygtelig Dom blev udtalt over dem, og de bleve truede med fuldkommen Forkastelse. I samme Syn saa denne Apostel det almindelige Trafald og en falsk Kristendoms Overhaandtagen, indtil alle Nationer vare berusede af det store Babylons — Moderen til al Synd og Bederfryggelighed paa Jorden — Horeris giftige Vin. I Stedet for Kristi dydige og rene Kirke „beklædt med Solen, og Maanen under

hendes Fødder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner“, opstod en „Kædt i Purpur og Skarlagen, og udjiret med Guld og med Edelstene og Perler, og havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Bederstyggeligheder og hendes Hoeris Urenhed“, og alle Folk have druffet deraf. I Stedet for det melchisedekiske Præstedømmes solklare Skjønhed og det åronste Præstedømmes maanehvvide Renhed, kronet med et tolvstjernigt Apostelskab, fandtes nu kun verdslig Pragt og Statsmagt! „Hemmelighed“ i Stedet for Lys! „Bespottelsens Navn“ i Stedet for det ene hel- lige Naavn, for hvilket alle Knæ skulle bøjes!

Da det Lys, som Kristus havde tændt paa Jorden for at lede Menneskene paa den rette Vej, var udslukt af mordlystne Mænd, „stjulte Mørket Jorden og Dumhed Folkene“; falske Lærdomme og Systemer opvozte som Ukrud, og Kristi Aand forsvandt fra Kirken; og da den Form som endnu fandtes tilbage af den sande Kristendom forenede sig med Hedendommen i det romerske Rige, var Træfaldet fuld- kommet.

Den romerske Kirke, betegnet ved en Kvinde, siddende paa et Dyr, havde nu almindeligt Herredømme, og Kristi Kirke var udryddet af Jorden. Alle Nationer bleve forblindede og berusede af hendes Hemmeligheder og Bederstyggeligheder, og hendes hemmelige Organisationer bleve antagne; saaledes indfattes Paver og Kardinaler i Stedet for Apostle og Profeter, Præstevalde i Stedet for Præstedømme og Evang, Blodsudgydelse, Pine og Lyst i Stedet for Kjærlighed, Frihed, Fred og Salighed, som fandtes i den, fra Jorden udryddede Jesuereens Kirke.

Efter en Tids Forløb kom Reformationen, som stred mod det Tyranni og Bedrageri, som det gudsbespottende Præsteskab udøvede. Banlyste og afflaarne fra Moderkirken, oprettede Reformatorerne ny Samfund, hvori de forfaste mange Vildfarelser, men indførte i deres Samfund lige saa mange andre. Nye Reformatorer opstode og nye Kirker oprettedes; saaledes opstod Sekt af Sekt, og i samme Grad som Religionsfriheden tiltog, tiltog Antallet af Sekterne, indtil Navnet Kristendom omfatter en Masse af usammenhængende Elementer, fremstillende en Mangfoldighed af menneskelige Ideer, uden en eneste Bemyndiget fra Himmelen til at forene og ordne dem. Endstjændt meget Godt blev indført gennem Reformationen, fandtes endda ingen umiddelbar Aabenbaring fra Himmelen, og Præstedømmets Magt til at forvalte i Faderens, Sønnens og den Hellig Aands Navn, fandtes ej. Der fandtes ingen inspirerede Profeter, ingen Seere, ingen Aabenbarere, hvorigennem Guds Villie kunde tilkjendegives; derfor kunde ej Evangeliets Ordinanncer blive indførte antagelige for Gud, og de Ordinanncer, de indførte, vare naturligtvis uden Nytte. Saaledes er Religion efter Religion bleven stiftet af Mænd, som ej bleve kaldede af Gud, men selv have tagen sig Myndigheden, og aadent tilstaaet, at ingen Aabenbaring har været givet fra Himmelen i mange Aarhundreder, men paastode, at Aabenbaringens Tid var forbi for steds.

Vi kunne saaledes se, at Følgerne af Hemmeligheden, Babylon, Moderen til Synd og Bederstyggelighederne, har kunnet spores i alle Lande, hvor Kristendommen har faaet Afgang, og Millioner efter Millioner af Sjæle ere gaaede i Evigheden, uden at have undergaaet Salighedens Ordinanncer, og de Levende og Døde vare overladede i Aarhundredets aandelige Mørke, forventende den Dag at gry, da Tidernes Fylde Husholdning skulde oprettes, da Guds store Raade mod Skabningen

skulde vise sig, og den tusindaaarige Fredsregjering nærme sig og bringe med sig det evige Evangelium, Præstedømmet, Betsignelserne og Kræfterne, som tilhørte tidligere Slægter, for Mennekeslægten's Frelse og for Oprettelsen af Guds Rige paa Jorden for aldrig mere at borttages.

Dette Aars sidste Emigration vil afgaa her fra Kjøbenhavn:

Lørdagen den 30. August.

Indmeldinger og Pengesmaa være indsendt til de forskjellige Konferencen Præsidenter inden den 20de August. Betingelserne ere uforanderlige fra sidste Emigration.

Korrespondance.

New York den 9de Juli, 1879.

Præsident N. C. Flygare,
Kjære Broder!

Vi ankom hertil i aften Kl. 7, Alle vel, med Undtagelse af to smaa Børn, tilhørende Br. Niels J. Nielsen fra Gøteborgs Konferencen, det ene, en Pige paa 4 Aar, døde inat Kl. 2.

Vi have haft en meget behagelig og gunstig Rejse, uagtet Vinden har været kold og imod os og Søen for Størstedelen meget urolig, hvilket har forarsaget endel Søsøge blandt Passagererne. Vi have ikke været opholdte siden vi forlode Dweenstown, og har ikke mødt noget Uheld paa hele Rejsen, og have tilbagelagt fra 281 til 336 Mile (eng.) pr. Dag. Vi have, under alle Omstændigheder, ikke glemt at samle os til sammen Morgen og Aften, for at opsende vor Bøn og Tak til vor himmelske Fader for hans mægtige Haand, som har været udraaft over os, og for hans mange Betsignelser, som have været os tilbedte paa denne vor Rejse. De fleste af Brødrene have været raske og har været de Hellige meget behjælpelige og trøstet og opmuntret

dem paa det Bedste. Søndagen den 6te afholdt vi skandinavisk Forsamling paa Dækket Kl. 2 Emdg., og en almindelig Forsamling for Alle Kl. 7, ved hvilken mange Fremmede vare nærværende, baade fra Kahytten og Mandstabet. Brødrene som talte, vare ledede ved Herrens Aand, og de Hellige vare fyldte med Glæde over de trøstende og opmuntrende Ord, som de hørte. Vejret var mildt og Søen stille. Mandagen den 7de vare næsten Alle paa Dækket, og Sang og Musik løb fra flere Grupper af de Hellige; Solen smilede ned paa os, og Søen var saa blank som et Spejl. Samme Dags Efttermiddag blev der afholdt Koncert paa Dækket, og Sange, Deklamationer etc. bleve givne i forskjellige Sprog, endende med Dans til Kl. 8, da vi bleve kaldte til Bøn, hvorefter Alle begavede sig tilsæns, veltfredede med Dagens Fornøjelser og Glæder. Kaptain Murray og alle Officerer og Mænd under ham, have udvist Forekommenhed og Høflighed mod os, for hvilket de Hellige have vist deres Taknemmelighed. Eldeste Wm. Staines mødte os ved Landingen, og vi vente at fortsætte vor Rejse mod Vesten idag Kl.

4 Emdg. Selskabet udgjør nu 607 Sjæle foruden 13 hjemvendende Vldste.

Alle føle vel ved at have naaet dette Land, og længes efter at naa deres Hvilested Zion. De, tilligemed Brødrene

paa Kontoret og de Hellige i Almindelighed, hilses paa det Venligste fra os Alle.

Deres forbundne Broder

W. Christensen.

Uddrag af Korrespondancer.

Vldste Jonas Halvorsen skriver fra Christiania den 9de Juli:

. . . . De fleste af de Hellige søge at gjøre det Bedste de kunne; vore Forsamlinger ere godt besøgte af Fremmede saa vel som af de Hellige, og ikke Faa ere blevne døbte, siden jeg ankom hertil. Sidste Søndag var jeg i Drammen, hvor der afholdtes tre Forsamlinger. Det havde været bekendtgjort i Byens Kviber, at J. Halvorsen fra Utah skulde holde Foredrag over „Mormonisme“, hvilket havde samlet et stort Antal Mennesker, som alle med Ro og spændt Opmærksomhed lyttede til. Jeg har idag havt Brev fra D. Ellingsen i Throndhjem; han siger, at han har holdt sex Forsamlinger og døbt En.

Vldste L. M. Olsen skriver fra Sundsvall den 4de Juli: . . . . Jeg har, siden min Ankomst hertil for en Maaned siden, arbejdet i og omkring denne By i Forening med P. D. Petersson. Denne Tid af Aaret er ej den mest passende for Missionsvirksomheden, da Folket her gaar meget efter den Regel: Arbejd medens det er Dag; og da her for Nærværende er intet andet end Dag, saa følger deraf, at kun Faa have nogen Tid tilovers til at tænke paa Religion. Desuagtet have vi afholdt flere Forsamlinger paa forskjellige Steder, og vundet ikke saa faa Benner, og døbt Fire.

Vldste C. M. Bergström skriver fra Kristinehamn den 9de Juli: Jeg er nu paa Hjemreisen fra Karlstad, hvor jeg, i Forening med S. A. Johnson, har arbejdet en Maanedstid med godt Held. Vi døbte fire Personer i Karlstad, saa at vi nu have tolv Medlemmer af Kirken der, og flere Troende. Jeg arbejdede endel blandt mine Slægtninge, som have faaet et godt Indtryk for Evangeliet, og jeg nærer de bedste Forhaabninger om, at de ville amamme det.

Broder N. Andersson fra Byle, Wingåker skriver den 2den Juli: Broder Månsen beder om at hilse Broder Flygare. Han befinder sig udmærket vel og har aldrig været paa en bedre Arbejdsmark siden han kom til Sverrig, end hos Wingåkerne; det er et godt og oprigtigt Folk, som er meget modtageligt for Sandhedens Evangelium, og i den korte Tid siden Konferencemødet i Norrköping, har Medlemmernes Antal forøges forholdsvis betydeligt; dengang var der, tror jeg, 58 i denne Ören, og nu er der over 70, og Mange ventes at ville, med det Allerførste, indtræde i Pagten. Vore Forsamlinger ere godt besøgte, og blandt Besøgerne findes ofte Nogle, der komme langvejs fra. Hver Søndag afholdes Forsamling paa bestemte Tider: Kl. 10 og 3, paa to centrale Pladser og den første Søndag i hver Maaned nyde vi den Hellige Nadver.

Søndagen den 15 Juni døptes en Person i Wingåker for en stor Skare Tilskuere; alle vare rolige og andægtige, saa at ikke et støjende Ord eller noget som helst Uanstændigt hørtes fra noget af dem, og efter at Handlingen var udført, takkede Daabforretteren de Forsamlede for den gode Opmærksomhed, de havde udvist.

I en anden Egn af Wingåker findes en Religionssekt, som kaldes Helgonister. Da jeg antager, at deres Anstuelser ere bekendte, vil jeg ikke videre omtale disse. Imidlertid, de ere udgaaede fra Baptisterne men, mere end disse, lægge de Vind paa at føre en god og ærbar Vandel, og af Religionssekt i denne Egn, staa de Sandheden nærmest. Nogle af disse have besøgt vore Forsamlinger, og at dette ej har været frugtesløst, begynder nu at vise sig. Da de for kort Tid siden

en Søndag skulde nyde Nadveren, kom Forstanderen under Vejr med, at han ingen Fuldmagt havde til at velsigne og uddele Brødet og Vinen, og da ingen Anden vilde gjøre det, blev der Intet af Nadvernnydelsen, og de Forsamlede skiltes ad med forvirrede Sind. Siden besluttede de at sende Bud efter en af vore Ældste, og i Onsdags Aftes, for gangen Uge, var Broder Månsen hos dem, og de vare forsamlede til Diskussion. Spørgsmaal og Svar bleve veglede, og Broder Månsen fik tilfulde Lejlighed til at fremstille Sandhedens Principer for en stor Skare Tilhørere. . . . .

Den hellige Aand har været særdeles kraftigt udgydt iblandt os, og et mærkeligt Exempel paa Helbredelsesgaven har vist sig.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News»)

Vi have dernæst at undersøge Motiverne eller Bevæggrundene, der ledte til Ophbyggelsen af Pyramiderne, og i hvilken Hensigt de bleve brugte.

Forskjellige Theorier have været fremsatte om dette Punkt. Nogle have antaget, at disse uhyre Bygninger stode i Forbindelse med de gamle Ægypteres religiøse Skikke. Andre have antaget at de forenede Hensigten med baade Grave og Templer. Andre iagen, at de vare astronomiske Observatorier; ogsaa at de oprindelig havde astrologisk Betydning. Det har ogsaa været paastaet, at de

vare til Bestyttelse mod Flyvesandet fra den store Ørken eller et Tilflugtssted under de store Oversvømmelser af Nilen. Den 3de har ogsaa været fremført, at de vare Kornmagaziner, noget lignende dem, som bleve opbyggede under Israelliten Josephs Ledelse.

Lidt Eftertanke vil strax sige os, at nogle af disse Formodninger ere høist urimelige. Tag for Exempel den 3de, at de vare Magaziner. Dersom saa er, hvilken uhyre Ødselhed af Materiale; hvor ugunstig er ikke ogsaa deres Bygningsmaade og Form til et saadant Djemed.

Et saa vist Folk, som deres Opbyggere maa have været, vilde neppe have opført et Bjærg af Murværk, med to eller tre smaa Værelser, for et saadant Djemed. Der er et lille Skin af Rimelighed for at tro, at nogle af dem vare Grave og Templer tilsaamen, men dette vil ikke kunde passe med Hensyn til Cheops Pyramiden. Intet findes deri, som giver den mindste Grund til den Formodning, at den har været brugt til Begravelse. I hvad der kaldes Kongens Kammer, blev fundet et tomt Stenkar eller Kiste uden Laag; men i Form, Udstyring og Materiale, langt forskjellig fra de Sarcophager som de gamle Egyptere brugte til Optagelse af deres balsamerede Døde.

To af de ovenfor fremsatte Paaastande med Hensyn til Cheops Pyramiderne er vor Opmærksomhed værd.

- 1) — at den var et astronomisk Observatorium, og
- 2) — at den stod i Forbindelse med de gamle Egypteres Religion.

De Grunde, der lede til at tro, at den var bygget som et Observatorium, ere kraftige og mange. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at dens Byggere i mange Henseender havde til Hensigt ved den at fremstille astronomiske Sandheder; Beviser for hvilket vi herefter ville fremsføre. Det har været fremsført for antageligt, at Granitkarret, som blev fundet i, hvad nu kaldes Kongens Kammer (simpelt fordi den skal have et Navn) var fyldt, helt eller tildels, som Omstændighederne vare, med Vand, hvori Himlen affspejlede sig gennem den skraa Nabning, som netop gif i Retning af Nordstjernen. At denne Kiste blev benyttet som Vandbeholder, er høist sandsynligt fra det Factum, at der i Pyramiden fandtes en Brønd, som sit sit Vand fra

Nilen*). I dette indre Kammer, omgivet af disse uhyre Murmasser og saa langt fra den atmosfæriske og elektriske Forstyrrelse, som altid findes paa Jordens Overflade, antager man, at de brugte Bandet i Karret som Spejl, for at de mest nøjagtige Observationer, som dengang vare mulige, kunde blive anstillede. Denne Ide synes os at være urimelig, da Nabningen Hældning vilde gjøre en saadan Spejlning umulig. Overensstemmende med visse arabiske Historikere „var der i den store Pyramide anbragt forskjellige himmelske Kloder og Stjerner og hvad de almindeligt brugte til deres Observationer, samt de Parfumer til dem og til de Bøger som behandlede disse Emner.“

De Beviser for, at den var en Bygning, oprejst i helligt Djemed, ere ikke saa kraftige som de der kunne blive fremsførte for, at den blev anvendt til astronomisk Brug. Vi helde til den Mening at den indbefattede begge Hensigter; men vi ville kun nødig tilstaa, at dersom den var et Tempel, den da var oprejst af en Betjender af den Tro, der anstaa Osiris (den ægyptiske Solgud) og hans Medguder, som de sande Guder. Den Stil, hvori denne uhyre Bygning er opført og Tempel som ere oprejste af Betjenderne af den Tro, ere ganske modsatte hinanden. Pyramidernes fuldkomne Renhed for Afgudsbilleder eller Hentydninger dertil eller det mindste Forsøg paa at ville udraabe dens menneskelige Byggerses Rigdom, Magt og Visdom, gjør den ganske fra Roden af forskjellig fra alle almindelige

*) Den Paaastand, at denne Brønd sit sit Vand fra Nilen, er benægtet af Prof. Smyth og andre Naturforskere.

ægyptiske Templer, som ere opfyldte fra Toppen til Grunden med Lov og Pris over deres falske Guder. Foruden Ovenstaaende er det paaftaaet, som forhen vist, at den Mand, som byggede denne Pyramide, tilstængede Templerne — en meget uforenelig Handling, dersom han var en Tilbeder paa deres Alter. Vi have den Mening, at dersom denne Pyramide overhovedet blev benyttet i religiøse Djemed, var det i Forbindelse med de Lærefættninger, som bleve lærte af Abraham; og dersom Herren tillod Patriarken at prædike til Egypterne det Princip af Evangeliet, som vi kende som Daab for de Døde, kunne vi vel forestille os til hvilket Brug, Karret i Kongens Kammer var benyttet. I Virkeligheden har den Ide, at Karret var et Døbefond været fremsført af flere end een hedenf Skribent; (Bryant, Faber, Goodsir og Andre) men dersom det specielt blev brugt i Administration for Frelse for dem som ere gaaede fra denne Sphære, vilde Handlingen blevet udført fuldkommen; thi vi have her et Fond, inde sluttet i Hjertet af et kunstigt Bjerg, kun tilgængeligt gennem en lige Stenport og en lang smal, hemmelighedsfuld Gang. Hvor træffende dette afgiver et Billede paa Dødens Skyggedal og Graven, og hvor meget det taler for, at de gik ind i Hjertet af dette solide Bjerg, for at handle for dem, som have været lagte i Graven.

Der er en Ting som meget stærker den Ide, at dersom Brugen var religiøs, den da var Abrahamf. Den er, at dette samme Kar er af akkurat samme Størrelse og Omfang som Pagtens Ark i Mose Dage, — ogsaa, at en Del af det Kammer, hvori Karret staaer, er originalt afmærket, og akkurat af det samme Numindhold som Mæssingsøen eller Døbefonden

i Salomons Tempel. Sandelig, der er noget Mere end et blot Sammentraf i dette.

XI. Kapitel.

(Den hellige Cubit — „En Dag til en Cubit“ — Alcione — Solens Afstand — Pyramide Henvisninger til astronomiske Sandheder — Sammen drag af Paastrifterne paa Pyramiden.)

I dette Kapitel er det vor Dufte, at hendrage Opmærksomheden til nogle af de vigtige Sandheder, vedrørende Jorden og Himmelen, vedrørende Gud og Abraham (som bekræftet i en Del af hans Bog) om hvilke Menneskeslægten i Almindelighed paa den og enhver efterfølgende Tidssalder, have levet i Uvidenhed om, ja endogsaa til den Dag i hvilken vi leve, men med hvilke, Byggerne af den store Pyramide, pjenfynlig vare be kjendte. Mellem disse og lignende Sandheder, som Constructionen af dette store kunstige Bjerg, maa vi omtale Loven for Planet og Sol Bevægelsen, Afstanden fra Jorden til dens Omdrejningspunkt Solen, den virkelige Størrelse, Form og Fasthed af vor Klode, den virkelige Længde af dens Solbane, saavel som Barden af den hellige Cubit som Udmaalingsenhed. I et nylig udkommet Nummer af Juvenil Instructor, bemærker Ældste Joseph L. Barfoot, skrivende om denne Gjenstand: „Der har forhen været fremsat en Mængde Formodninger om Brugen af den store Pyramide i Geesah. Den fremherskende Mening var, at den havde været bestemt til Grav for en af Egyptens gamle Konger. Opdagelser ere senere gjorte, som have ledet til den Slut-

ning, at den i Virkeligheden havde et langt vigtigere Brug, at den var et Observatorium, bygget paa mathematisk Principer, og bestemt til, gjennem alle følgende Tider at skulle vedligeholde en sand Kundskab om Himlen og Jorden. — Det er fundet, at Maalet, hvorved Formen af den store Pyramide var bestemt, staar i nøje Forhold til Jordens Axe. Dette er en meget vigtig Ting, thi det er saaledes i Harmoni med det naturlige faste Maal, saaledes som det benyttedes af Guddommen. Dette Pyramidens faste Maal er kaldet den hellige Cubit, da det er fundet, at det Maal, som var guddommelig anerkjendt gjennem Moses, var det samme som Pyramidens. Den hellige Cubit var Pyramide Cubit'en.

Med disse Facta for Øje, lad os vende os til Abrahams Bog. Udtydningen paa den cirkelrunde Stive læses saaledes: „Kolob, som betyder det første Skabte, er nærmest Himmelen eller Guds Bolig. Først i Regjering, den Sidste i Beregningen af Tid. Tidsregningen er overensstemmende med den himmelske Tid, hvilken himmelsk Tid betegner en Dag til en Cubit. En Dag i Kolob er lig et tusinde Aar, saaledes som de beregnes paa denne Jord, som er kaldet den ægyptiske Jah-oh-eh.“

Derfor vi forstaar Ovenstaaende rigtigt, menes der, at en Dag hos Guderne er lig en Dag af Kolobs, eller et tusinde af vore Aar, „hvilken himmelsk Tid betegner en Dag til en Cubit“ eller, da en af Kolobs Dage er Enheden af himmelsk Tid, ja er Cubit'en Enheden af himmelsk Maal, ved hvilket Verdens Indhold blev maalt, da Grundten deraf blev lagt, ved hvilket Afstanden af Solen og Planeterne er reguleret og alle den Hel-

liges Stabninger kontrolleres. At denne Cubit, som var Enheden af Maalet af hellige Ting paa denne Jord — Arken, Tabernaklet, Templet etc., var ogsaa Enheden af Maalet, da denne Jord blev skabt, er ydermere bevist ved følgende Uddrag af Eldeste Barfoots Skrifter: „Den hellige Cubit er en Længde af lidt mere end 25 (25,025) engelske Tommer. Den er en ti Millioner Del af Jordens Radius ved Polerne.“ Det vil sige, der er 10,000,000 hellige Cubit fra Jordens Midtpunkt til enten Nord- eller Syd-Polen, eller 20,000,000 gjennem Jorden fra Pol til Pol. Broder Barfoot vedbliver: „Intet højere eller mere paalideligt og nøjagtigt Maal kunde blive givet til Menneskene end Maalet af Jordens Polar-Radius, thi alle jordiske og himmelske Ting, hørende til Jorden, ere i Forhold til dette naturlige Maal. Saa vigtige ere de Opdagelser, som nylig ere gjorte med den hellige Cubit, at Naturforskerne ere forbausede over, at den store Pyramides Brug saalange har været ukendt.“ Til disse Bemærkninger af vor højagtede Broder, svare vi: Herren har ikke drejet Nøglen; og her standse vi et Øjeblik for at spørge, ja vi spørge hele Verden: Hvorledes var det muligt for Joseph Smith at blive bekendt med disse store Sandheder, dersom Gud ikke havde aabenbaret dem til ham? Denne ene Sandhed, om hvilken hele den øvrige Verden var uvidende, beviser ved sin Fremkomst ved ham, at han har været en allerhøjeste Guds Profet.

Vi ville nu vende os til nogle af den store Pyramides Ejenommeligheder, til hvilke udmærkede Henviisninger forhen har været gjorte, og hvortil vi have erholdt vor Kundskab fra Skrifter af Petrie, Osburn, Smyth, Mackay og Andre. Bladsen tillader os kun at fremføre de vigtigste Punkter.

1) De virkelige og symboliske Dele, fremstillende det metriske Maalsystem af den store Pyramide, er den hellige Cubit, akkurat en ti Millioner-Del af Jordens Polar-Radius, det eneste naturlige Maalsystem af yderste Nøjagtighed; et Maal fra Begyndelsen af, af guddommelig Op-

rindelse og bevaret i dets mindste Linie af Abrahams Familie (Araberne) indtil denne Dag. (Mr. Wm. Petrie.)

Bekræfter dette Vidnesbyrd ikke Ord for Ord Beretningerne i Abrahams Bog? (Fortsf.)

Død i Mill Creek den 18de Mai 1879, James Peterson, 35 Aar, 2 Maanedes og 10 Dage.

Han var Medlem af det 65de Kvorum af de Halvsjersds og et trofast Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Han efterlader en Hustru og syv imaa Børn og en stor Kreds af Venner til at begræde deres Tab.

Den 17. Juni afgik ved Døden Jens Nielsens Hustru i Redmond Sevier Co, Utah, Mette Marie Johansen, kun 24 Aar gammel.

Afsdøde var født i Hammel, ved Aarhus, blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 1876 og emigrerede 1877.

Død i Spanish Fork den 4. Juni, Jens J. Hansen, 21 Aar gammel.

Afsdøde var ældste Søn af Broder Jens Hansen, som for Tiden er her paa Mission; han var et trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og var bekendt ved sin Selvoportelse og sin Hengivenhed for sin Gud og sine Forældre.

Indhold.

Var Joseph Smith en sand Profet? 321.	Uddrag af Korrespondancer . . . . . 331.
Redaktionens Bemærkninger:	Abrahams Bog . . . . . 332.
Frafaaldet fra Kristi Kirke . . . . . 328.	Dødsfald . . . . . 336.
Korrespondance . . . . . 330.	

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzømsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.